

คริสเตียนฉลองดิwaliได้ไหม?: ไชมอน พี. เดวิด

มันเป็นช่วงเทศกาลดิwaliในอินเดีย เมื่อความมืดเริ่มคืบคลานเข้ามาในหมู่บ้านดิปรี ในรัฐอุตตรประเทศ วิกเตอร์ ภักราซ คริสเตียนมิชชันนารีจากมาดราส เดินทางมาอย่างอ่อนระโหยไปยังบ้านของเขา อารมณ์อันปั่นป่วนของเขาไม่ได้สว่างดังเปลวไฟที่ส่องวิบวับนารีนเรจจากประทีปดินเผาขนาดจิ๋วที่ใช้ตกแต่งตามบ้านของผู้คนที่เขาเดินผ่าน อันที่จริงเปลวไฟจากตะเกียงเหล่านี้แหละที่เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาของเขา! เขาพยายามหาคำตอบที่ ทูวาร์ค ปราสัด ถามเขาเมื่อคืนก่อน เสียงของทูวาร์ค เบี่ยมไปด้วยความเคียดแค้นที่เคย แต่แววตาของเขาดูจะแวววอนเสียเหลือเกิน เมื่อเขาเอ่ยถามว่า “ทำไมเราจึงไม่สามารถบ้านประดับบ้านของเราด้วยการจุดประทีปที่สวยงาม และตกแต่งห้องของเราในเทศกาลดิwaliได้? หรือถ้าเราไม่สามารถทำได้ในเทศกาลของชาวฮินดู เราจะทำในช่วงคริสต์มาสได้ไหม?”

สองปีผ่านไปตั้งแต่สามีภรรยาภักราซเดินทางทมิฬนาฑูมาที่ดิปรีนี้ ทั้งคู่เริ่มต้นงานพันธกิจโดยการ VBS (Vacation Bible School - การเรียนพระคัมภีร์ในช่วงปิดเทอม) นักเรียนจำนวนหนึ่งเข้าร่วมกิจกรรม พวกเขาทุกคนจากชุมชนฮอริจัน (วรรณะจัณฑาลซึ่งเป็นชนชั้นล่างสุดของสังคม) ในช่วงฤดูร้อน มีหลายคนต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าของพวกเขา ในท่ามกลางคนเหล่านี้ ได้แก่ ทูวาร์ค ปราสัด อายุ 12 ปี พ่อแม่ของทูวาร์ค มีความสุขกับการกลับใจของลูกชายเพราะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงในชีวิตของเขา ในเวลาต่อมา ทั้งพ่อและแม่ของทูวาร์คก็ต้องการเป็นคริสเตียนด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงมาหามิชชันนารีและได้รับเชื่อในพระเจ้า

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อสองสามเดือนก่อนเทศกาลฮินดูประจำปีดิwali ซึ่งฉลองชัยชนะของพระศิวะเหนือพลังของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายนาราค-อสุรา สามีภรรยามิชชันนารีได้รับการหนุนใจจากการกลับใจของทูวาร์ค และพยายามอย่างเต็มที่เพื่อเสริมสร้างให้เขาเข้มแข็ง พวกเขาไปเยี่ยมครอบครัวของทูวาร์คบ่อย ๆ และก็เชิญพวกเขาไปที่บ้านของตนเองด้วย ตั้งแต่ครอบครัวปราสัดมาเป็นคริสเตียนพวกเขาก็ถูกคนในชุมชนฮอริจันคนอื่น ๆ ต่อต้านมาตลอด ดังนั้นพวกเขาจึงต้องการสามัคคีธรรมจากมิชชันนารีเป็นพิเศษ และจะรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างยิ่งเมื่อวิกเตอร์ และภรรยาของเขาไปรับใช้พระเจ้าในหมู่บ้านอื่น

เมื่อใกล้จะถึงเทศกาลดิwali ชาวบ้านพากันลงมือตกแต่งบ้านเรือนของตน และเตรียมวางประทีปดินเผาจำนวนมากมายาวไกลรอบ ๆ บริเวณบ้าน พวกเขาถุงหลังคากระท่อมด้วยหญ้าใหม่ และซื้อเสื้อผ้าใหม่เพื่อร่วมเฉลิมฉลองเทศกาล แต่ปีนี้เป็นช่วงเวลากดดันสำหรับครอบครัวปราสัด บ้านของพวกเขาต้องอยู่ในความมืด ไร้การตกแต่ง พวกเขา รู้สึกโดดเดี่ยว และกังวลถึงการที่สามีภรรยาภักราซจะกลับจากการรับใช้พระเจ้าในหมู่บ้านใกล้เคียง ในที่สุดทั้งคู่ก็กลับมาในตอนเย็นของวันก่อนเริ่มเทศกาล ทันทีที่รู้ครอบครัวปราสัดก็รีบไปที่บ้านของภักราซเพื่อต้อนรับการกลับบ้านของพวกเขา ขณะที่นั่งอยู่ด้วยกัน และมิชชันนารีผู้ภรรยา กำลังเตรียมอาหารเย็นอยู่นั่นเองที่ทูวาร์คตั้งคำถามที่สร้างความกระอักกระอ่วนใจว่า *คริสเตียนร่วมฉลองดิwaliได้ไหม?* วิกเตอร์ตอบเด็กชายไปว่าเขาจะนำเรื่องนี้ไปคิดและอธิษฐาน เขาเชิญครอบครัวนี้มาที่บ้านของเขาอีกครั้งเพื่อคุยกันเรื่องนี้ในช่วงเย็นของวันถัดมา

เมื่อเดินมาจนใกล้จะถึงบ้านของตน วิคเตอร์ก็ยังไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไรดี เขาจำได้ว่าคริสเตียนกลุ่มแรกในยุโรป เริ่มต้นเฉลิมฉลองการบังเกิดของพระคริสต์ในระหว่างช่วงเทศกาลฤดูหนาวของพวกนอกรีต เพราะว่าคริสเตียนกลุ่มนั้นเป็นคนรับใช้ทำงานบ้าน และเจ้านายของพวกเขาได้อนุญาตให้หยุดงานในช่วงนั้น ต่อมาคริสเตียนก็ได้ใช้กิงไมส์เซียวอันเป็นสัญลักษณ์เหมือนกับที่พวกนอกรีตใช้อีกเช่นกัน มาตกแต่งประดับประดาด้วยดวงไฟ จนได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ของตนเองว่ากิงไมส์เซียวเปรียบเสมือนการให้ความหวังในชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเยซูทรงเสด็จเข้ามาในโลก บางทีการตีความในทำนองเดียวกันนี้อาจจะสามารถนำไปใช้กับเทศกาลดิวัลส์ของชาวฮินดูได้...หรือไม่?

วิคเตอร์ ภัคราฐ์รู้ดีว่าการตัดขาดกับการปฏิบัติพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อฮินดูของผู้เชื่อใหม่มีความสำคัญเพียงใด หากพวกเขาไม่เข้าใจความแตกต่างอย่างแท้จริงของชุมชนคริสเตียน ก็อาจถูกดูถูกดูแคลินกลับไปภายใต้ร่มของฮินดู จากนั้นลักษณะเฉพาะและคำพยานในการประกาศก็จะสูญไป

ในทางกลับกัน วิคเตอร์ก็ยังตระหนักด้วยว่าเขาจะต้องช่วยครอบครัวปราสัดหาทางที่จะฟื้นความชื่นชมยินดีในความรอดของพวกเขา เขาเพียงแต่แคลงใจว่าจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร